

Sygn. akt II K 230/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – **SSR Florian Szcześnik**

Protokolant – Dominika Witkowska

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 października 2015 r.

sprawy **K. G.**, syna K. i B.

ur. w dniu (...) w W.

oskarżonego o to, że

w dniu 11 marca 2015 r. o godzinie 19:20 na ulicy (...) w miejscowości C., powiatu (...), województwa (...), będąc w ruchu lądowym kierował po drodze publicznej samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone urządzeniem (...) dały następujące wyniki: o godzinie 19:57 - 0,89 mg/l, o godzinie 19:59 - 0,87 mg/l i o godzinie 20:20 - 0,81 mg/l przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo oraz będąc wcześniej tj. w dniu 15.03.2013 roku prawomocnie skazanym przez Sąd Rejonowy w Legionowie sygnatura akt II K 171/12 za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości;

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego K. G. w ramach zarzuconego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 11 marca 2015 r. około godziny 19:20 na drodze publicznej ulicy (...) w miejscowości C., powiatu (...), województwa (...), prowadził samochód marki M. o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone urządzeniem (...) dały następujące wyniki: o godzinie 19:57 - 0,89 mg/l, o godzinie 19:59 - 0,87 mg/l i o godzinie 20:20 - 0,81 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie o sygn. akt II K 171/12, i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 11 marca 2015 r. (co odnosi się również do wszystkich zastosowanych w niniejszym wyroku przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny) skazuje go i wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 280 (dwustu osiemdziesięciu) złotych, w tym opłatę w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) złotych.

Sygn. akt II K 230/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 października 2015 roku

Na wstępie zauważyć należy, iż wobec wyraźnego wskazania we wniosku obrońcy oskarżonego K. G. zakresu w jakim kwestionuje wyrok, jak również ze względu na treść aktualnie obowiązującego przepisu art. 423 § 1a k.p.k., Sąd ograniczył zakres niniejszego uzasadnienia do wyjaśnienia rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu.

K. G. został oskarżony o to, że w dniu 11 marca 2015 r. o godzinie 19:20 na ulicy (...) w miejscowości C., powiatu (...), województwa (...), będąc w ruchu lądowym kierował po drodze publicznej samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone urządzeniem (...) dały następujące wyniki: o godzinie 19:57 - 0,89 mg/l, o godzinie 19:59 - 0,87 mg/l i o godzinie 20:20 - 0,81 mg/l przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo oraz będąc wcześniej tj. w dniu 15.03.2013 roku prawomocnie skazanym przez Sąd Rejonowy w Legionowie sygnatura akt II K 171/12 za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

W toku prowadzonego w sprawie postępowania Sąd ustalił, że oskarżony dopuścił się czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. Wskazać jednakże należy, iż postępowanie dowodowe doprowadziło do konieczności modyfikacji opisu czynu przypisanego (o czym w dalszej części uzasadnienia).

Dla przypisania odpowiedzialności karnej za występki stypizowany w art. 178 a § 4 k.k. niezbędne jest ustalenie, że sprawca, będąc uprzednio prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, ponownie prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości. Zgodnie natomiast z art. 115 § 16 pkt 2 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi wówczas gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie nie ulega żadnej wątpliwości, że oskarżony znajdował się w czasie objętym zarzutem w stanie nietrzeźwości. Wskazują na to bezspornie wyniki badań oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które wykazały kolejno - 0,89 mg/l (godz. 19:57), 0,87 mg/l (godz. 19:59) i 0,81 mg/l (godz. 20:20).

Wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzuconego mu czynu nie budzą w niniejszej sprawie żadnych wątpliwości. Sam oskarżony zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie przyznał się do popełnienia tego czynu nie kwestionując ani wyników powyższych badań ani faktu kierowania pojazdem. Powyższa konkluzja prowadzi do logicznego wniosku, iż w chwili gdy oskarżony prowadził samochód marki M. o nr rej. (...) na ul. (...) w miejscowości C. (w ruchu lądowym) znajdował się w stanie nietrzeźwości. Nie budzi również wątpliwości fakt, iż K. G. przypisanego mu czynu dopuścił się będąc wcześniej skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Wskazać bowiem należy, iż prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie o sygn. akt II K 171/12 K. G. został skazany na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący dwa lata za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Nie ulega też wątpliwości, że powyższe skazanie nie uległo zatarciu z mocy prawa albowiem postanowieniem z dnia 2 czerwca 2015 r. zarządzono wykonanie orzeczonej tym wyrokiem kary 6 miesięcy pozbawienia wolności (k. 144 - akt o sygn. II K 171/12).

W tym miejscu podkreślić należy, iż Sąd zmodyfikował opis czynu przypisanego eliminując okoliczność, iż oskarżony czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów. Wskazanym powyżej wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie w sprawie o sygn. akt II K 171/12 orzeczono bowiem wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres dwóch lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 15 marca 2013 r. Na poczet orzeczonego środka karnego Sąd Rejonowy w Legionowie zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania jego prawa jazdy od dnia 25 stycznia 2012 r. do dnia 4 lipca 2012 r. Okres obowiązywania orzeczonego środka karnego został zatem faktycznie skrócony i upłynął w październiku 2014 r.

Wskazać jednocześnie należy, iż orzekając w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego Sąd, przy uwzględnieniu art. 4 § 1 k.k., w całości zastosował Kodeks karny z dnia 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przez K. G. przypisanego mu czynu zabronionego. Przepisy ustawy karnej obowiązujące w dniu 11 marca 2015 r. były bowiem względniejsze dla oskarżonego chociażby z uwagi na obligatoryjność, w świetle obowiązujących przepisów, orzeczenia wobec sprawy przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. świadczenia pieniężnego w kwocie nie niższej niż 10.000 zł oraz konieczność orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności jako najbardziej adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, który w niniejszej sprawie jawi się jako wysoki. Zdaniem Sądu jedynie kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze powstrzyma oskarżonego od popełnienia kolejnych przestępstw w przyszłości, nadto osiągnie ona swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania, poprzez stworzenie wśród obywateli świadomości nieopłacalności popełniania przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz nieuchronności grożącej za ich popełnienie kary.

Wymierzając oskarżonemu K. G. karę za przypisane mu przestępstwo, Sąd wziął pod uwagę wszelkie okoliczności ujawnione w sprawie oraz miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Jako okoliczności łagodzące Sąd uwzględnił, iż oskarżony wykonuje pracę zarobkową i prowadzi ustabilizowane życie rodzinne, a przede wszystkim, że przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i na żadnym etapie postępowania nie kwestionował swojej odpowiedzialności.

Za okoliczność obciążającą Sąd uznał wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego K. G. czynu przejawiający się w postaci zamiaru, w jakim oskarżony działał oraz w rodzaju naruszonych przez niego dóbr, a także reguł ostrożności. Zachowanie oskarżonego jednoznacznie wskazuje, że przypisanego mu czynu dopuścił się on działając w zamiarze bezpośrednim. Wbrew wyjaśnieniom oskarżonego, złożonym w toku postępowania przygotowawczego i potwierdzonym przez niego w toku rozprawy głównej, nie sposób przyjąć, iż K. G. prowadził krytycznego dnia samochód nie mając świadomości, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. Wykryte u oskarżonego około godz. 20:00 stężenie alkoholu, które w przeliczeniu na promile przekraczało wartość 1,5 ‰ nie pozwala mieć również wątpliwości, iż wyjaśnienia oskarżonego, że alkohol spożywał dzień wcześniej nie są zgodne z prawdą. Z zeznań funkcjonariusza policji wynika także, że przed zatrzymaniem oskarżony pokonał odległość co najmniej 1 km na drodze, na której panował dość spory ruch. Nie zasługiwały na wiarę zatem wyjaśnienia oskarżonego w tej części, że poruszał się jedynie po drodze dojazdowej, gdzie przejeżdżają dziennie 2 samochody. Okolicznością obciążającą jest również fakt, że oskarżony w stanie nietrzeźwości przewoził swojego małoletniego 10-letniego syna narażając nie tylko siebie ale również jego na niebezpieczeństwo uraty zdrowia lub nawet życia w razie spowodowania wypadku drogowego. Takie postępowanie ocenić należy jako przejaw zachowania skrajnie nieodpowiedzialnego.

Nie może również umknąć uwadze, że K. G. był już uprzednio karany sędownie za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. a nadto za czyn z art. 178a § 1 k.k. Oskarżony figuruje również w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Znamienne jest przy tym, że na rozprawie w dniu 6 marca 2015 r. przed Sądem Rejonowym w Wołominie w sprawie o sygn. II K 39/15 oskarżony wyraził skruchę i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze 5 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 178a § 4 k.k. popełniony w dniu 26 marca 2013 r. Sąd uznając wówczas, że postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości uwzględnił ten wniosek i w dniu 6 marca 2015 r. wydał wobec niego wyrok skazujący zgodnie z treścią tego wniosku (k. 140 akt o sygn. II K 39/15). Po upływie zaledwie 5 dni od wydania tego orzeczenia oskarżony ponownie będąc w stanie nietrzeźwości wsiadł za kierownicę swojego pojazdu i dopuścił się czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Taka postawa oskarżonego wskazuje na wyjątkowo lekceważący stosunek oskarżonego do przestrzegania norm prawnych i dobitnie świadczy o tym, że K. G. ma za nic wydane wobec niego wyroki sądowe oraz orzeczone zakazy.

W przekonaniu Sądu omówione powyżej okoliczności obciążające oskarżonego - w tym przede wszystkim jego lekceważący stosunek zarówno do przestrzegania norm prawnych, jak i wydanych wobec niego orzeczeń sądowych

- powodują, że wymierzonej kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie sposób uznać za surową. Zauważyć bowiem należy, że za czyn z art. 178a § 4 k.k. grozi kara do 5 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 69 § 4 k.k., w brzmieniu obowiązującym w dniu 11 marca 2015 r., ustawodawca - co do zasady - wyłączył możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec sprawców występku z art. 178a § 4 k.p.k., ograniczając możliwość zastosowania tejże instytucji tylko do szczególnie uzasadnionych wypadków. Sąd doszedł do przekonania, iż w niniejszej sprawie nie zachodzi żaden szczególnie uzasadniony wypadek, który pozwala na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Dotychczasowy sposób życia K. G. zdecydowanie nie pozwala przyjąć w stosunku do niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Wskazane wyżej okoliczności obciążające prowadzą do przyjęcia wręcz przeciwnych wniosków, iż jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności oraz przeprowadzenie w toku jej wykonywania w placówce penitencjarnej gruntownych oddziaływań o charakterze wychowawczym i resocjalizacyjnym, jest w stanie wzbudzić w oskarżonym poczucie odpowiedzialności oraz wolę przestrzegania porządku prawnego, a tym samym powstrzyma go od popełnienia kolejnego przestępstwa.

Zgodnie z art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 11 marca 2015 r. Sąd orzekł także wobec oskarżonego obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W przekonaniu Sądu wskazane powyżej okoliczności, w tym w szczególności fakt, że oskarżony był już dwukrotnie karany za prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości zasadnym było orzeczenie wobec niego wskazanego środka karnego na okres 6 lat.

Sąd nie znalazł podstaw aby odstąpić od obciążenia oskarżonego kosztami postępowania, Należy pamiętać, że instytucja opisana w treści art. 624 § 1 k.p.k. ma wyjątkowy charakter. Zasadą jest natomiast, że to oskarżony ponosi koszty postępowania wyłożone tymczasowo przez Skarb Państwa zwłaszcza, że koszty te powstały w związku z zachowaniem oskarżonego, które stanowiło przyczynę wszczęcia i przeprowadzenia postępowania karnego.

Oskarżony posiadała stały dochód w wysokości 2.500 zł oraz dom o powierzchni 190 m², będzie zatem w stanie uiścić spowodowane swoim postępowaniem koszty procesu w łącznej kwocie 280 złotych, w tym opłatę w kwocie 180 złotych.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.